

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - IV.

Ášter½, 01 prosinec 2009

Ze singapurského letiště jsme se nakonec dostali do hotelu a byl nám přidělen pokoj s televizí, ledničkou a nápoji. Koupelna nádherná, obložená mramorem... hned jsem se s povděkem osprchovala a úplně uvolněně vypustila z hlavy strach z horka, neb v pokoji bylo báječně, příjemně.

Ani jsme nemuseli vyndávat z tašek pyžama (prádlem posloužil hotel), ručníky, upraveny i pantoflíčky byly k dispozici. Jára vyřídil nejnútnejší telefonáty - Jirkovi jsme se nedovolali, tak jsme nechali namluvený vzkaz, pak jsme se chvíli vykecávali s Miju a pochopitelně Jaroušek si vyplácával játra s Mirešem. Panejo, nám vám bylo tak prima... Načas hovoru jsme nehledali. Ráno jsem se probudila vcelku odpojatá a sváží - vzala jsem na sebe upraven a vykoukla z okna. Vypískla jsem pěkvním - koukala jsem na nádherný protější balkon s balkóny terasami ozdobenými zelení a pod námi hluboko dole zase palmy - včetně lidí, tolik druhů palem u asi nikdy neuvidím. Moje nadšené probralo synka. Honem jsme se osprchlí a rychle ven - dole nás na recepci poslali na snídani - Jára volil jenom nejznámější ovoce. Včec nevím, co jsme jedli, ale bylo to osvěžující, lahodné a studené - moc dobré. Z jídelny jsme hledali na zeš domu, po něm se cosi pnulo. Po zdi stékala voda jako vodopád - široký - pěkves celou tu zeš. Bylo to moc pěkné. No, a pak jsme vyšli ven - příjemně nalehko, v letním oblečení, které jsme ráno vytáhli a v sandálech. Ale - po otevření dveří do nás zase udeřilo horko, téměř nedýchateľné. Jenže, koukneme do Singapuru? A tak, na pomezí mrákot a ve velkém ohrožení srdeční mrtvicí, jsme se procházeli po okolí hotelu - prohlíželi si tropickou květenu a stromy, po nich se snad po všech plazily jaké epifyty - pěkvedly parošnatky a nejznámější proucí filodendrony. Všechny vřve listnatých stromů byly zbytně těmito rostlinami... Auta jezdila vlevo, jak jinak zde - a silnice byly velmi dobře značené, na každé křižovatce světlé semafore. Na chodníku nás pozdravil pták se žlutými nohama a zobákem - ekli jsme si - asi singapurský vrabec. Byli jsme nejspíše v nějaké rezidenční čtvrti - včkol naprostý klid, na poměrně velkých pozemcích výstavné. Na chodníku jsme uviděli napadáno něco jako malé kokosáčky - několik jsem jich okamžitě sebrala a chtěla si je vzít - Jára to vetoval s poukazem, že jedeme do Aussie. Tak jsem se s velkým srdcem odhodila a utěšovala, že si je třeba seberu kde v Austrálii - tam pěkve taky máme namířeno do teplých koutů - ale bohužel, u jsem se podivnými plody nesetkala. Jak si tak vykrajujeme, u jedné z rezidencí stála hlídka osamopalovaných a ooboukovaných drobných snědých mušiček, které nás naprosto jasně a nekompromisně pěkveleli na protější chodník. No - dost má to pobouřilo... O kousek dál sedělo "něco" s nějakými transparenty a proti němu to protestovalo (asi proti ACEin); když tak se zeptám Járy, esli si nevzpomene. Na oběd jsme se vrátili do hotelu. Protože jsme se máli zas hlásit a po dalších pěti hodinách, tak hned po jídle jsme vyrazili do botanické zahrady. I na chodnicích i v zahradě pohyb provázelo takové jakoby vrnění... Zvláštní... Ptala jsem se co to je. Jára nevěděl, ale po setkání s ozbrojenci vydedukoval, že možná nějaké kamerky, nebo mikrofonky - něco, co nás sleduje a neustále mi velice vášně a důrazně opakoal, ať si nedělám ty svoje srandičky, pěkvedevším ať ar nevy pustím z pusy to jedno slovo, co je celosvětově srozumitelné (haha, obcházel úspěšně slovo bomba), a včec, ať si uvědomím, že je čas terorismu. No, nedrádila jsem ho u a jen se zaposlouchávala do toho cvrkot pěkvnímýlela, zda má že mít pravdu nebo ne. Pro tamější botanickou zahradu já nemám slov - všechno to, co u nás pěkstujeme pěkvelelivě ve sklenicích, tam včkol bujelo volně a nejen v zahradě. Mástská výzdoba podle má spočívala v tom, že se "taktrochu" sjednotily volně rostoucí květiny a udělaly barevné koberce. Pěkpadala jsem si jak v ráji - a na to dusno. Mála jsem potíže to udýchat - a tak jsme museli posedávat ve stínu na lavičkách. Máli tam nejspíše kousek ponechaného pralesa - pěkpadalo mi, jako by všechny naeskleníky byly sesazené hodně k sobě. Takové pěkírodní, divoké... mezi tím i velké suché listy banánovníku, palmy, liány, epifyty - neskutečně nádherné. A u byl čas a my museli pospíchat do hotelu - já mylela, že zdechnu dřív, než v Austrálii dorazím, ale hotelová klimatizace a sprcha mne zase postavily na nohy a s lítostí jsme se dozvěděli, že naše letadlo je provozuschopné a tedy konečně odjíždíme. Tak nás naložili do autobusu směrem k letišti; k jsme si mohli vykročit ve snaze vidět ješ maximum ze Singapuru. Musím prohlásit, že já ho považuju za nejkrásnější nové město na zemi. Architektura úžasná - každé včkol jiné a všechny ude samá zeš. Všechny dypětomné palmy, palmy, palmy a květiny... Ta úchvatná zeš... Pak jsem doma dala za pravdu i zpráva, že tamější letiště je opakovaně vyhledávané jako nejkrásnější - já dodávám, že celý Singapur. A vzléli jsme vstíc Austrálii, vzdálené u jen pouhých osm hodin... Anna